

2013. augusztus-december

VÍZÜGYI LEGENDÁRIUM PÁLYÁZAT - Emlékek, sztorik, történetek a 60 éves Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság életéből

A zsűri tagjai

A Bodoki Károly Vízügyi Múzeum Baráti Kör pályázatot hirdetett a vízügyi igazgatóságok 60 éves évfordulója alkalmából. A feladat a vízügyhez kapcsolódó történetek, gondolatok papírra vetése volt, a baráti kört az a gondolat vezérelte, hogy egy-két írás nem jellemzi, de sok írás már bemutatja az igazgatóság 60 éves történetének, életének sokszínűségét. Nem titkolt szándék volt természetesen az is, hogy bővüljön a vízügyi múlthoz kapcsolódó írások köre, hiszen nagy sikert arattak a Csoór István novellapályázat kapcsán kiadott különszámunkban megjelent írásművek is. A felhívásra 15 pályamű érkezett, 10 szerző „tolalából”. A pályázat eredményhirdetésére az igazgatóság fennállásának 60. évfordulója alkalmából rendezett

ünnepségen került sor. A zsűri tagjai Bak Sándor igazgató, Tokaji Istvánné a Szivárvány Nyugdíjas Klub elnöke, és Jobbágy Zoltán az Ifjúsági Klub elnöke voltak.

A rendezvényen Bak Sándor a zsűri elnöke értékelte a beérkezett pályamunkákat. Örömmel fogadta az immár második alkalommal meghirdetett pályázatot, hiszen ezen kezdeményezés hozzájárul ahhoz, hogy az igazgatóság elmúlt 60 évének sok kedves története ne merülhessen feledésbe. A pályázatok értékelése során a zsűri egyik fontos szempontja az volt, hogy az írásmű hitelesen eleveníti-e fel a múltat, figyelték a történet hangulatát, érdekességét, nyelvezetét. Kiemelten vizsgálták, hogy van-e üzenete a novellának, és hogy ez az üzenet a mai olvasó számára mit jelent. Fentiek alapján 4 pályaművet díjaztak egy első, két második és egy harmadik díjat ítéltek oda.

A díjazott írásművek és szerzőik

Helyezések:

1. Czakó András: Böjti szél című írása.

2. Czakóné Czédli Jolán: Találkozásom Dégen Imrével című írása

2. Solymosi Istvánné: Kedves vízügyi emlékeim című írása

3. Kisháziné Vincze Julianna: Történet a nyugalom éveiből című írása

A Körös-vidéki Hírlevél mellékletének hasábjain keresztül, kérjük, fogadják és olvassák szeretettel a díjazott írásműveket.

Pozsárné Kaczkó Zita

Czakó András átveszi a díjat Bak Sándortól, a zsűri elnökétől

Czakó András

A Budapesti Kvassay Jenő Út-, Híd-, Vízműépítő Technikum elvégzése (1970) után a VITUKI-ban kezdte pályafutását, ahol 1974-ig vízrajzi szakterületen dolgozott, közben két év katonai szolgálattal. 1974-ben került a KÖVIZIG-hez. A számítógépek vízrajzi alkalmazásával a kezdetektől foglalkozott, már az EMG 666 számítógéppel is készített vízrajzi programokat. 1982-ben felsőfokú programozói oklevelet szerzett, majd elvégezte a Gábor Dénes Informatikai Főiskolát, ahol 1998-ban diplomázott informatikus mérnökként. 42 éve vízrajzos.

Böjti szél

Úgy emlékszem, 1985. március 25-e táján történt, hogy ki kellett mennem Gyomaendrőd Póhalomba, a talajvízszint-megfigyelő kúthoz, valamint a Körösladányi öntözőfürt fürtmesteri házánál lévő műszerkerthez. Akkoriban még ritkán fordult elő, hogy egy beosztott egy-két helyen való ügyintézéséhez autót adtak volna, így hát vonattal mentem Gyomáig, onnan pedig önerőből közelítettem meg a célpontokat. Még a Peresi kísérleti belvízöblözet adatgyűjtésével való foglalkozásom idején (1974-től) kialakult, hogy az egyik régebbi területi technikus Gyomán lévő házáig gyalog mentem, ott kölcsönkértem egy kerékpárt, és azzal gurultam ki a területre.

Ez a nap azonban más volt, mint a többi. Már a vonat ablakából láttam, hogy erős a szél, és bele-belekap a még lomb nélkül álló fák koronájába. Amíg Gyomán a házak között mentem a központ felé, éreztem, hogy a szél egyre erősödik, és a Hármas-Körös felől fúj. Mire a „kerékpár-kölcsönző” hely közelébe értem, már olyan erős volt, hogy be sem csengettem a járgányért, hanem mentem tovább gyalog, így nem kell a széllal szemben még a kerékpár tolasával is bajlódni. A vasútállomástól Póhalomig kb. 11 km az út, ez kerékpárral, jól karbantartott földúton háromnegyed óra szokott lenni. Eleinte úgy gondoltam, hogy gyalog

bő egy órával fog tovább tartani az út kifelé. A hídra érve megváltozott az elképzelésem. A magasból jól láttam, hogy a szél már nem bele-belekap a fák koronájába, hanem rázza, hajlítja, tépi őket. A folyó felett nagy gomolyokban vitte a szél a felkapott port. Átérve láttam, hogy a szél a már felkapott porral gyalulta a szántás szétfagyott rögeit, újabb és újabb földszemcséket ragadott magával. Úgy emelte és rakta le a földet, mint a téli hófúvások alakalmával a friss havat. A szél által vitt szemcsék szinte karcolták az arcomat. Előredőlve mentem, mint Amundsenék a Déli-sarki hóviharban. Ha hirtelen csendesedett volna a szél, biztosan hasra estem volna.

Néhány száz méterre a hídtól feltűnt, hogy az út melletti csatornában semmi víz nincs, lementem hát a csatornafenekre. Jó mély csatorna volt, vagy másfél méter, növényzet sem volt még benne, így sokkal kisebb szél ért, ezért jobban haladtam, mint előtte.

Egy út- és csatorna kanyarulat után érdekes látvány fogadott. A föld fellett vagy 50-60 centivel két madár repült Észak felé. Elöl óriási erőfeszítéssel egy vadgalamb (pontosabban balkáni gerle) hasította a levegőt, mögötte pedig egy ölyv küzdött a széllal, és közben próbálta elfogni a galambot. Mindeközben a földhöz viszonyítva semmit nem haladtak. Tehát ugyanolyan sebességgel repültek, mint amilyen a szél fújta őket visszafelé. Néhány méterre

voltak tölem, de vagy nem vettek észre, vagy nem érdekelte őket a község. Talán egy-két percig is néztem a „küzdelmet”, és arra jutottam, hogy az ölyv hiába jobb repülő normál esetben, ekkora szembeszélben a nagyobb testfelület miatt kissé lassul. Még döntetlenre álltak, amikor tovább indultam a csatornában. Jó darabig nem történt semmi, csak törtem előre, hallgattam a szél süvítését, és néztem a növekvő „földfúvás”- lerakódásokat. Egyszer csak láttam, hogy más is használja a szélvédett csatornafeneket. Körülbelül 50 méterrel előttem egy özet pillantott meg, amint egy áteresztövében feküdt, így kettős fedezékben volt a széltől. Nem is nagyon akaródzott neki elhagyni ezt a fedezéket, vélhetően megtapasztalta már, milyen a szél ereje. Mentem felé, figyelt, de nem mozdult. Vadon élő özet ilyen közlelől se előtte, se utána nem láttam. Szinte már érintési távolságban voltam tőle, amikor hirtelen felállt, és nagy dobbantással kiugrott a csatorna árkából, majd a viharos széltől kissé oldalazóra sikerült futással előbb a csatornától elfelé, utána vissza, a csatorna irányába igyekezett. Valószínűleg új pihenőhelyet keresett magának.

Átkeltem az akadályon, ki a csatornából és az átereszt után gyorsan vissza, mint az őz az imént a másik irányba. Kezdett sekélyebb lenni a csatorna medre, és teljesen szembe-

Folytatás a 3. oldalon →

fordult a széllel az út és a csatorna iránya, ezért ismét előredőlve mentem, de mégis kisebb erőfeszítéssel, mintha a földúton próbálkoztam volna. Előrenéztem néhány tíz méterig, talán nem is nézés, csak pillantás volt, és csak keskeny résen át, a szempilláim között, hogy csak kevés por menjen a szemembe. Valami hasonló erejű szél lehetett akkor, amikor a VITUKI-ban (akkor Vízgazdálkodási Kutató Intézet) dolgozva, talán 1973-ban, a Bódva mederkotrás utáni szelvényfelmérésén dolgoztam az Észak-Kelet-Magyarországi területi technikussal, és ropant lassan haladtunk a szintezéssel. Én tartottam a 4 méteres lécet, ami annyira berezonált, hogy alig lehetett rá fókuszálni a szintezőműszerrel. A területi technikus szemét meg nyomta a szél, erővel csukta befele a szemhéját, és közben kellett leolvasnia a magasságokat. Akkor azonban kora őszi volt, még minden üde zöld, száraz talaj sehol, így nem volt tele porral a levegő.) Leszegtem a fejem, hogy ne karistoljanak a földszemcsék, és csak akkor néztem fel újra, amikor az előző felnézéskor belátott szakasz vége felé közeledtem. Már épp egy ilyen felnézés következett volna, amikor közvetlenül előttem egy fácskás rebbent fel, és zúgott el mellettem. Hátrafordulva láttam, hogy alighogy a terepszint fölé került, elkapta a szél. Még az emelkedő ágon keresztbe fordította, a nyitott szárnyai vitorlákká váltak, és fejjel lefelé, óriási sebességgel, hangos rikoltozás közepette száguldott egy távoli erdősáv felé, amit valószínűtlenül rövid idő alatt el is ért, és bevágódott a kőkényes-akácós ágrengetegbe.

Továbbmentem, és elértem ahhoz a Póhalmi tanyához, amely mellett a talajvízszint-megfigyelő kút volt. Leellenőriztem a kutat, és megnéztem a tanya maradványait. Régebben itt lakott egy idős házaspár, ők mérték a rozsdás láncsal a vízszintet, majd beköltöztek Gyomára, de a bácsi tovább folytatta az észleléi munkát. Havonta tíz alkalommal

tette meg az utat kerékpárral, és havi 60 Forintot kapott érte, negyedévenkénti elszámolással. Egyszer bejött Gyulára, és elpanaszolta, hogy szívéhez nőtt a feladat a hosszú évtizedek alatt, de 82 évesen már nem bírja az utat, ha esik az eső, és tolni kell a kerékpárt a sár miatt. Ez a meghatóan emberi hozzáállás nem volt ritkaság a régi észlelők között. Keresni kellett volna másik észlelőt, de a környéken már szinte senki nem lakott. A póhalmi központban csak később találtunk kiköltözőt, aki egy ideig vállalta az észlelést a tanyánál. Az út kifelé valamivel több, mint két óráig tartott. Visszafelé, fenn az úton, összesen 20 perc alatt a hídnál voltam. Nem siettem, inkább fékeztem, hátradőlve lépegettem. A szél minden lépésnél megemelt, és 4-5 méteres lépéshossznál tett le. Vigyáznom kellett, hogy át ne billentsen a lábamon, amikor letettem. A hídnál el kellett volna térnem a Körösladány felé vezető útra, a műszerkerthez. A fűrtmesterrel és feleségével a műszerkert észlelési feladatainak lelkiismeretes ellátásán túl is jó kapcsolatban voltunk. Egyáltalán, Ők mindenkivel jó kapcsolatban voltak. A fűrtmesteri feladatok lényege a körösladányi öntözőfűrt Hármas-Körösön úszó vízkivételi műve, a magasvezetésű tápcsatorna, és a vízsztóztó művek összehangolt üzemeltetésének, karbantartásának folyamatos egyeztetése, az események nyilvántartása, könyvelése, az elszámolások igazolása, a vízkormányzást és karbantartást végzők közvetlen irányítása volt. Néhány próbálkozás után beláttam, hogy az oda-vissza 4 km utat oldal-szélviharban nem tudom az úton előrehaladva megtenni, és ott az út mellett nem volt árok, csatorna, amibe lemehettem volna. A széllel szembe dőlve és oldalra lépegetve meg órákig tartott volna az út, (ha egyáltalán lehetséges ennyit oldalazva menni) biztosan lekéstem volna a visszaútra kiszemelt vonatot.

Amint ezt átgondoltam, hangos hápogásra lettem figyelmes. A hangok

fentről jöttek. Felnéztem, és rövid keresgélés után (mivel a hangot a szél igencsak megferdítette) megláttam, hogy fenn a magasban egy nagy csapat vadkacsa száll, egyenesen szemben a széliránnyal. Az előző két madár-eset (az üldözés és a fácska) nyomán illuzórikusnak tűnt, hogy ezek a többi madárral ellentétben nem csak repültek, hanem haladtak is a szél ellenében. Utólag tudtam meg, hogy a földdel párhuzamos, tartós, utazó típusú repülésben épp a vadkacsák a leggyorsabbak. A ragadozók és a fecskefélék a „zuhanóbombázó” üzemmódban, ferde rárepülésben érnek el rövid távon nagyobb sebességet, mint a vadkacsák. A postagalambok és az albatroszok hosszabb távokat tesznek meg leszállás nélkül, de kisebb sebességgel, a szárnycsapások számával takarékoskodva közlekednek. A vonuló darvakat már a Gyomaendrődön 1985-ben tapasztaltam lényegesen gyengébb szél is visszatolja, mint azt 2010 decemberében, Nagyszénás és Szarvas között végzett belvízi vízhozam mérések alkalmával láttuk. Ilyenkor arrébb szállnak néhány száz méternyi, és másik légifolyosót keresnek maguknak, ha nem sikerül, más magasságokon is próbálkoznak, de nem adják fel.

A vadkacsák normál utazósebessége 100-125 km/óra, de ha valamiért bele kell szűrni még néhány szárnycsapást, megközelíthetik a 200 km/óra sebességet is. Így aztán ezen az emlékeztető napon rendezett ék alakban, harsány hápogással kommunikálva húztak Dévaványa felé. A hátradőlős technikával átszáguldottam a hídon és a túloldali hídfeljárón. Beértem Gyomaendrőd nagyközségbe, és igyekeztem a vasútállomásra.

A vonat lekésése miatti aggodalmam teljesen alaptalannak bizonyult. Aznap a vonatok járásának és a menetrendnek utoljára annál a szerelvény-nél volt köze egymáshoz, amivel reggel odaérkeztem. Nem sokkal utána közeledett ugyanis Mezőtúr

felé a Budapest-Békéscsaba vonalon első alkalommal a MÁV új típusú (talán V63-as) villanymozdonya, és húzta maga után a „Pesti gyorsot”. Röviddel az után, hogy belefutott a tomboló viharba, a szél lekapta a mozdony üzemben lévő áramszerelőjét, és néhány méterrel arrébb is vitte hempergette a sínektől, épp annyira, hogy a rádióon riadóztatott vasúti „darus dízel” nem érte el, ezért valahonnan kerítettek egy földön járó darus, vagy markolós-köteles gépet, amivel az áramszerelőt a vasúti járműjavító darujának hatásterületére tették. Onnan azután visszaemelték a helyére, továbbá szereltek rá valami bilincs-féléket is. Erre szükség is

volt, mivel a szél Békéscsabáig még kétszer emelte le az áramszerelőt, de az a bilincsek miatt a mozdony tetejét már nem tudta elhagyni, így nem kellett külső darus segítséget hívni. A hiba állítólag az lehetett, hogy a menetszélre felkészített rögzítés leborítóját hatástalanította a viharos oldal- és hátszél, így az áramszerelő alaptest fő fizikai igénybevétele a sínvég-illesztési hézagokon és a sín-hullámokon való zakatolásból eredő fel-lemozgás lett, s amint oldódott-felugrott valamelyik sarok, a szél oldalirányú összetevője vette át az események irányítását, nem engedte visszazökkenni a helyére az áramszerelőt.

Azért csak megjött egy személyvonat, még világosban, így hazafelé jól láttam, hogy hosszú kilométereken keresztül sorakoztak a terepen a félrebillenő tarajos földfűvágó-hullámok.

A természet ezen a napon egy szelíd ízelítőt adott roppant erejéből. Én is megtapasztaltam belőle néhány órát. Vannak azonban olyan állandóan a terepen dolgozó munkatársak, valamint kijáró vízrajzi észlelők, vízmérők, akiknek napi munkájuk során sok-sok hasonló nehézséggel kell megküzdeniük.

Czakó András

Czakóné Czédli Jolán

„Vízügyes” családból származik, aki a BME elvégzése után okl. vízépítő mérnökként, 1973-ban került a vízügyi igazgatósághoz, a Vízrendezési Osztályra, ahol 1982-ig dolgozott, az utolsó két évben osztályvezetőként. 1982-ben mezőgazdasági-vízügyi szakmérnök lett. Ezután két gyermekével négy évet töltött GYES-en, majd visszatérve 1986-tól a Vízgazdálkodási Osztályra került. Ott különböző beosztásokban - végül 13 évig osztályvezetőként - dolgozott, 2008-ig. A 2007-ben kapott Vízügyes aranygyűrű a legkedvesebb elismerés számára.

Találkozásom Dégen Imrével

Talán a mai fiatalok nem is tudják, ki volt Dégen Imre - az Országos Vízügyi Hivatal elnöke - de a régi vízügyesek felkapják a fejüket e név hallatára, mert a vízügy fénykorát fémjelezte, amikor óriási vízgazdálkodási beruházások valósultak meg és nagyon elismert, sikeres volt az ágazat. (Ha megnézik a Magyar Életrajzi Lexikonban, megismerhetik az életútját.)

1970-ben történt, bár Édesapám akkor is (összesen 50 éven át) vízügyi szolgálatban volt, még ekkor - másodéves egyetemistaként - a felsőbb vezető személye engem sem igen foglalkoztatott. Nem ismertem a neveket sem, de a Budapesti Műszaki Egyetemen találkoztam Dégen Imrével, mégpedig úgy, hogy ő tartotta a vízgazdálkodás című tárgyunk előadásait. Érdekesek voltak az elő-

adásai, tartalmukban - a vízgazdálkodási beruházások közgazdasági vonatkozásairól szóltak - és külsőségeikben is, ugyanis más professzoraink mellett nem segédkeztek az Országos Vízügyi Hivatal munkatársai, csak ő mellette. Persze nem véletlen tartott előadást, címzetes egyetemi tanár volt. Nagy László és Dávid László - későbbi főosztályvezetők - elegáns, tekintélyes emberek voltak, ők asszisztáltak előadásaihoz, ők írták a táblára, amit kellett, egyikük fehér kesztyűben, mert allergiás volt a krétaporra. Dégen Imre alacsony, kicsit köpcös, bajszos ember volt, - mi elég idősnek láttuk - de ma már tudom, hogy alig volt akkor 60 éves. A diákok nem voltak már abban az időben sem túlzottan tekintélytisztelőek, így óráit elég kevesen látogatták, a sok közgazdasági képlet levezetése még igazi szakmai tudás hiányában nem volt elég vonzó. Kevés volt a „katalógus” is (ez a jelenléti ív aláírását jelentette),

így akik benn voltak is inkább hátrább húzódtak - a Km. 21-22-ben, amelyik egy elég nagy előadóterem - olvasgatni, szunyókálni. Én láttam, hogy a „Vízgazdálkodás” című könyv, aminek szerzője ő maga volt, egy Tolsztoj „Háború és béke” nagyságú, s vizsgáznunk kell majd belőle. Arra kényszerítettem magamat, hogy bejárjak és figyeljek, ezért valahol az első sorokban ültem általában, jegyzetelgettem közben, hogy meg is maradjon valami bennem az elhangzott anyagból.

A tantárgyra mindössze egy évünk volt, az anyag óriási, s az elnök részletesen, becsületesen leadta a tananyagot. Közben egy szép, verőfényes tavaszi napon a tankör társaimmal kirándultunk Szentendrére, - akkor voltam ott először - megfogott elsőre a város szépsége, a hangulata. Nézegettük a Duna parton a látnivalókat, mikor én kicsit lemaradtam valamit megnézni a többiektől, fel-

Folytatás a 5. oldalon ➔

tűnt Dégen Imre, szemben velünk, egy hölgy társaságában. Elsétáltak a többiek mellett, s mikor engem meglátott, átfutott az öröm az arcán, látszott, hogy ismerősnek vél, megállt és érdeklődött, hogy vagyok, hogy tetszik a város? Felismertem, meglepődve, de udvariasan válaszoltam, mondtam, hogy itt vagyunk a tankörrel, nagyon tetszik stb. A többiek nézték, ahogy barátságosan beszélgetünk, majd elkészönt tőlem, és partnerével, - aki előtt talán éppen a bizonyíték voltam arra, hogy milyen jó a kapcsolata az egyetemi hallgatókkal - mentek tovább. Megvártak társaim, és mondogatták, igazán mondhattam volna, hogy „Dégen elvtárs” ismerőse, netán ro-

kona vagyok, nekem nem lesz nehéz vizsgázni! Jót nevettem, kicsit tettem magam, mintha valóban így lenne, s azután bevallottam, hogy az előadásairól tűntem ismerősnek, mert bejárok és elől ülök.

Eljött a vizsga is, de a „dráma” elmaradt, (volt helyette matekból, mechanikából). Hiába féltünk, mindenkinek 4-est és 5-öst kapott, mert írásbeli vizsga volt, sok és bonyolult kérdéssel, de a padok árnyékában az általa írt „nagy könyvet” is lehetett, - sőt kellett - „forgatni”, ami igazi ritkaság volt az egyetemi vizsgák akkori nagy szigora mellett, tehát az évfolyam ragyogóan szerepelt.

Többet azután nem beszélgettem Dégen Imrével, s amikor már a víz-

ügynél dolgoztam, s láttam, hogy milyen nagy tekintélynek örvendett, eszembe jutott ez a kis történet, s most valahogy megint felötlött bennem, gondoltam elmesélem, remélve, ez nem von le semmit az ő érdemeiből, amit mások és máshol sokat méltatnak. (Ami meglehetősen, ő is és az előadásain résztvevő másik két kollégája, a két főosztályvezető is később tragikus halált halt, úgy emlékszem Dégen Imre és Nagy László hivatali úton autóbaleset áldozata lett, s Dávid László afrikai kiküldetés közben hunyt el, mindhárman a kor neves szakemberei voltak.)

Czakóné Czédli Jolán

Solymosi Istvánné

A „Fényes Szellők” nemzedékéből származik, aki a leningrádi Kalinin Politechnikai Intézetben (Egyetem) végzett hidroenergetikai szakon. 1957-től a debreceni vízügynél, a Szeghalmi Szakaszmérnökségen dolgozott, majd 1964-től a szakaszmérnökséggel együtt a KÖVÍZIG-hez került, ahol az első mérnök nő volt. Előbb a békési szakaszmérnökség volt a munkahelye, ezután a Műszaki Tervezési Osztály kiváló tervezője, majd vezetője lett. 1984-ben vonult nyugdíjba. Igazi hivatásos vízügyes, aki megállta a helyét a gáton is. Példamutatón dolgozott és mindenben segített az embereknek problémáik megoldásában, akár munkahelyi, akár szakszervezeti vezetőként. Nyugdíjasként is fontos számára a kapcsolat a vízüggyel, mely - nyugdíjas klub tagként - ma is aktív.

Kedves „vizes emlékeim...” ...két villanás

1957-et írtunk, amikor nagy reményekkel megkezdtem a vízügyi életem Szeghalmon. A debreceni vízügy szakaszmérnökségén a kollektíva egyből befogadott, így könnyű volt a kezdet az egyetem után. - Szintezni tud? - kérdezte Zsombok János vízmester. - Tanultam. - feleltem. Be is bizonyítottam, az első „bizonyító” mérésnél több mint fél méteres hibát csináltam.

Zsombok János, aki segíteni akart nagy szegyenemben kivitt újra mérni. Laci nevű kubikos volt a figuráns. Leolvastam a lécet mm-es pontossággal. János ellenőrizte, Ő majdnem két centiméterrel többet olvasott. Újra olvastam, Nekem volt igazam. János is újra olvasott, két

centiméterrel több volt!

Én ezt nem értettem, így ment a „játék” le, fel a léccel, hol fent, hol lent volt az igazság. Végül János rájött a turpisságra, Laci a lécet hol a terpre, hol csizmája orrára állította. - „Huncut ez a betyár Laci.” - így János, én ilyen huncutságra nem gondolhattam.

Ilyen volt életem vízügyes kezdete, egy igazi emberséges életnek, ahol soha nem egymásból, hanem egymásért éltünk, cselekedtünk.

Én valahogy mindig bekerültem az élet sűrűjébe. Élen jártam a mozgalmi életben. Az igazgatóság négy szögének egy csúcsa voltam, hosszú ideig a Sz. T. Sz. B. titkára. Nem volt nehéz, soha nem voltam a gondokkal egyedül. Az én időmben volt igazi vizes összetartás, akkortájt történt, hogy egy napon egy kubikos munkatárs keresett meg. - „Gizike néni nagy baj van! Segítsen!” - így

jött hozzám.

Nagyon megijedtem, a szívem össze-visszakalapált a döbbenettől. Elképzelni sem tudtam, min tudok én segíteni. A fantáziám össze-visszajárt. Családi összeomlás, valami tűzvész? Mire végre megmondta: - „A boltban loptam és megfogtak. Nem akarom, hogy a vízügynél megtudják! Gizike néni tegyen valamit, hogy a bolt ne jelentse tovább, mert ha tovább jelentik a hír elér a vízügyig. De a lopott flakont már ki is fizettem, vissza is adtam. Gizike néni segítsen!” Igen, elmentem a boltba, és sikerült elintézni, hogy nem jelentették tovább. Az egész csak most került napvilágra, már nem emlékezünk rá, és nincs lelkiismeret furdalásom, hogy akkor egyszer „korrupt” voltam!

Solymosi Istvánné

Kisháziné Vincze Julianna

Érettségi után 1967-ben SZTK ügyintézőként kezdett dolgozni a KÖVIZIG Gépészeti Osztályán, majd a két gyermekével eltöltött GYES után - 1977-ben - a Műszaki Tervezési Osztályra került műszaki rajzolóként, ahol tervek is készített. 1981-től a Gyulai Szakasz mérnökségen lett hatósági előadó, s közben informatikát tanult. A diploma megszerzésekor a Hatósági Osztályon dolgozott vízikönyv-vezetőként, ahonnan a Beruházási Osztályra került. Ott osztályvezető helyettes lett, majd a megalakult Informatikai Önálló Csoport vezetője 2004-ig, amikor elbúcsúzott a szolgálattól.

Történet a „nyugalom” éveiből

Valahogy úgy alakult az életem, hogy soha nem hagytam – és ma sem hagyok – magamnak olyan perceket, amikor elmerülhetek a semmittevésben. Ha csak pár pernyi időm van is, legalább olvasok, ha másra már nem telik az energiámból. Pedig megjártam már ezzel a szokásommal, és nem rajtam múlt, hogy nem lett belőle bajom.

1968 nyarán történt. Pár hete dolgoztam a vízügy gépműhelyében. Egyik reggel felvette a csörgő telefont a velem szemben ülő kollégám, és a szokásosnál nagyobb tisztelettel köszönt a készülékbe, majd igen hosszúnak tűnő, mély hallgatást követően átadta nekem a telefont, és furcsán, várakozva nézett rám. Amikor bemutatkozott a hívó, - nem túlzok – csaknem leestem a székről. Tulajdonképpen nem ijedtemben - mert akkoriban, tizenkilenc évesen, nem féltem én még az ördögtől sem - hanem a meglepetéstől. A telefon túlsó végén Kurta József igazgató kartárs mutatkozott be. Rögtön azzal a kérdéssel kezdte, hogy mivel töltöm a munkaidőmet, van-e elég tennivalóm. Én meg - járatlan lévén

a ranglétra magasabb fokán ülök szokásaiban - kedvesen megköszöntem az érdeklődését, és elmondtam, hogy már nem csak ismerkedek a feladataimmal, mert a kollégáim nagyon szépen elmondták a tennivalóimat, minden műhelyt ismerek, stb., szóval elkezdtem könnyedén csicseregni az KÖVIZIG igazgatójának. Míg ő udvariasan végighallgatott, a másik két munkatársam néma csendben meredt rám. Hogy mit gondoltak, nem kérdeztem meg, mert érdekesen alakult a „traccs” vége. Miután kifogytam a mondanivalómból, Kurta igazgató kartárs örömét fejezte ki, amiért jól érzem magam a vízügynél, ugyanakkor rosszallását is megemlítette, amiért munkaidő alatt regényt olvasok – na, most esett le igazán az állam: megmondta a könyv címét is -, úgy gondolta hát, hogy felhív, hátha elpanaszolom neki, hogy nem adnak elég feladatot. Amúgy „Vincze Julisán” azonnal számon kértem tőle, hogy honnan tudja, mit olvasok, és honnan veszi, hogy azt munkaidő alatt teszem. Ekkor elnevette magát, és azt mondta, hogy ellenőrző körúton járt előző éjszaka, és mivel nem volt zárva a fiókom, belenézett, így talált meg benne egy könyvtári könyvet. Az olvasójegyen rajta volt a nevem, nem is kellett nyomoznia

a vétkes után. Olyan természetesen kértem ki magamnak a munkaidő alatti olvasást és meséltem el, hogy mikor veszem elő a könyvet, hogy Kurta József ismét elnevette magát, elkészönt és letette a telefont.

A dolognak nem lett következménye, és tulajdonképpen nem is tartottam tőle, mert biztos voltam a véltenségemben. Ugyanis kizárólag az ebédszünet elejét és végét jelző két kongatás között olvastam a csarnok napsütötte végébe kiülve, miközben elmajszoltam az ebédemre szánt kiflit vagy pogácsát.

Viszont most, visszaemlékezve az elmesélt történetre, a csaknem négy évtizednyi, szinte észrevétlenül egyre pörgősebbé váló vízügyi munka után, immár pár éve nyugdíjban, elgondolkodtam: Mennyivel nyugodtabban folytathattam egykor az életet, ha az igazgatónak arra is volt ideje és energiája, hogy éjnek évadján ellenőrizze az irodákat. No meg azt sem tudom ma már elképzelni, hogy mostanság a dolgozók regénnyel a kezükben ücsörögnének ebédszünetben akár az íróasztaluk mellett, akár a napon, mint „csendes pihenőben” szokás.

Kisháziné Vincze Julianna

KÖRÖS-VIDÉKI

Kiadó: Körös-vidéki Vízügyi Igazgatóság.

Felelős kiadó: Bak Sándor igazgató

Szerkesztőbizottság vezetője: Szabó János műszaki igazgatóhelyettes

Tagjai: Pozsárné Kaczkó Zita, Faulháber Márton

5700 Gyula, Városház utca 26. Tel.: 66/526-400*,

Fax: 66/526-407

E-mail: kovizig@kovizig.hu, www.kovizig.hu

Megjelenik negyedévente elektronikus formában.